

ved Læsningen af „Mademoiselle Corvin“, Liv og Intelligens over Billederne, og en, maaske navnlig hos en kvindelig Forfatter, beundringsværdig Knaphed i Formen.

Fru Alice Bron skriver under Pseudonymet Jean Fusco, under hvilket Mærke hun har skrevet foruden ovennævnte ogsaa Pietro Seracini og flere. Men hendes Forfatterevne, hvor betydningsfuld den end kan være, er kun som et Forspil til hendes nuværende Gerning — et Arbejde for de fattige og nødlidende i Belgien.

J. L. W.

Kvindens Stemmeret.

Da Kvindens Stemmeret for et Par Aar siden for Alvor kom paa Tale her hjemme, grebes de fleste Mænd af en virkelig Panik. Man saa i Tankerne sit Hjem lagt øde. Skrigende Børn i den forladte Vugge, Grøden sveden, den hjælpeløse Ægtemand gørende fortvivlede Forsøg paa selv at stoppe sine Strømper, medens Hustruerne stormede op i Rigsdagen eller løb til Vælgermøder. Mænd stod op paa offentlige Møder og talte om den frygtelige Ulykke, der vilde ramme Ægteskabet, naar den ene Ægtefælle stemte paa en Højrekandidat, og den anden paa en Venstre.

Imidlertid kom Gemytterne dog snart til Ro, da man blev klar over, hvad det drejede sig om. Vilde det egentlig ødelægge Hjemmets Ro og Hygge, om Hustruen hvert 3die Aar gik nogle Timer bort fra Hjemmet for at stemme, da det dog er en Kendsgerning, at de fleste Hustruer en Gang imellem gaar paa Besøg, undertiden gaar i Teatret eller foretager en lille Rejse. Man blev opmærksom paa, at selv om Valgdagen skulde vise, at Konen var venstre, og Manden højre, eller omvendt, saa var det noget, man nok vidste, at Ægtefæller dog ikke altid er enige i alle Spørgsmaal.

Kort sagt, man kom til Ro, efter at man endogsaa var gaaet saa vidt, at man offentligt havde udtalt, at i Grunden var det berettiget, at Kvinden, hvis Arbejde i Hjemmet og ved Børnenes Forplejning repræsenterer store Samfundsværdier, ogsaa fik direkte Indflydelse paa Samfundets Anliggender.

Nu skulde man altsaa tro, at de Mænd, som tænkte saaledes, at de ogsaa vilde arbejde for denne Ret.

Men, nej! —

Der var nemlig et eller andet lyst Hoved blandt vore oppositionelle Politikere, der samtidigt fik fastslaaet — „men Kvinderne er endnu ikke modne“, lad dem først benytte de Rettigheder, de har, saa er Tiden kommen.

Mærkværdigt nok blev denne Frase virkelig grebet af flere af vore mest fremragende Politikere, og ganske ugenert doceres den endnu privat og offentligt, hvor Kvinder tillader sig at bede Mænd interessere sig for Kvindesagen. Desuden, føjede man til, vil Kvinderne stemme med de konservative, hvis de faar Stemmeret, og saa længe Mændenes Valgret ikke er respekteret, er det ingen Nytte til at arbejde for Kvindernes.

Holde Kvindernes Stemmeret tilbage, fordi de muligen vil stemme paa Højre, synes ikke at være nobelt tænkt. Thi hviler Tyngdepunktet i vor konstitutionelle Forfatning paa den almindelige Stemmeret, saa er

Grundlovens Aand og Tanke netop den, at alle Afskygninger i Folket bliver repræsenteret og respekterede, saa hvis de reaktionære Tendenser er i Folket, har de ogsaa Lov at komme frem. Med Hensyn til Kvinden er den Tanke imidlertid ganske ugrundet, thi de Kvinder, der først vil benytte deres Valgret, det bliver Landbokvinderne, og de er sikkert demokratiske.

Endnu mindre Grund er der for Mænd til at tøve med at arbejde for Kvindens Valgret, fordi deres egen ikke er respekteret, thi dette beviser netop, at der mangler et Element i Vælgerbefolkningen. Mon ikke dette skulde være Kvinden? Kunde det ikke tænkes, at Kvinderne — i det mindste nu — mere vilde stemme efter Samfundssagerne end efter politiske Partigrupper, og vilde dette ikke være en Vinding?

Den sidste Indvending, som synes at være den mest slaaende: „Lad Kvinderne først benytte de Rettigheder, de har,“ er i Virkeligheden et Udtryk for en endnu mere overfladisk Tankegang, — thi hvilke Rettigheder mener man?

Den eneste virkelige Ligestilling Kvinden har med Manden er, at hun kan løse Borgerskab som Næringsdrivende, Haandværker eller Handlende; men hvorledes vil hun kunne det, naar hun aldrig har lært Faget. En fornuftig Mand giver sig dog ikke til at drive en Forretning uden Fagdannelse, med mindre han er Kapitalist, og en Kendsgerning er det, at Kvinderne ingen Steder kan komme i Haandværker- eller Handelslære paa samme Vilkaar som unge Mænd, ligesaa lidt som det endnu er gaaet op for Forældre, at de bør lade deres Døtre uddanne. Læger og Lærerinder har alle Kvinder ikke Begavelse eller Penge til at blive. Der er altsaa kun Systuer og Fabrikker for Kvinderne, og der er det en Kendsgerning, at Arbejdsgiverne i høj Grad benytter sig af Kvindernes politiske og sociale Umyndighedstilstand til at trykke deres Løn ned til et forfærdeligt Minimum.

„Dersom der ikke er Arbejde til Kvinderne i Byerne, saa send dem her ud paa Landet,“ sagde en Landmand til mig; „her savner vi kvindelig Arbejdskraft“.

Nej tak! siger vore flinke Piger, intet Steds er Kvinderne mere forurettede end der. En Pige, der skal malke og forrette andet Arbejde paa en Gaard, forsikrer, at hendes Arbejde er ligesaa strængt som Karlens foruden at hendes Arbejde gaar uden Søvn og Hvile 14—18 Timer i Døgnet, hvorimod dog Karlen i Almindelighed holder op at arbejde Kl. 8 Aften, og der undes ham en Times Middagshvil. Desuagtet betaler man Karlen 130—150 Kr. hvor man byder den dygtige Pige 70—80 Kr. halv-aarligt.

Nej, hvor vi vender os, vil vi finde, at det er den høje Tid, at Kvinderne bliver gjort juridisk myndige i Ægteskabet og politisk og socialt ligestillet med Manden hele Linien over.

At Mænd, der tænker logisk klart, naar det gælder andre politiske Spørgsmaal, og med stor Opofrelse og med en Hjærtets Finhed arbejder for Bevarelsen af Folkets Medbestemmelsesret, at disse samme Mænd ikke kan se, at de sinker sig selv og umuliggør Frugten af deres eget Arbejde, er mig en Gaade.

Dog en Rettighed har vi Kvinder, som

vi burde benytte i en ganske anderledes Grad, end vi gør, og det er — Ytringsfriheden.

Kvinderne burde overalt i hver Kreds tale, skrive offentligt og privat og med klare, overbevisende Grunde vise Mændene, at Samfundets Lykke gaar igennem Retfærdighed mod Kvinden, saa falder nok slige Fraser som de, der her er peget paa.

Lad os benytte Ytringsfriheden; den har aldrig Mænd forbudt os.

Johanne Meyer.

Børnehjem eller Nøjsomhed?

At Lærerne ved det nys afholdte Lærermøde gav Tanken om Plejehjemmene deres Tilslutning, og at en Del Plejehjem i de senere Aar er præmierede, véd jeg meget godt; men hvad beviser det? — Ikke andet, end at Plejehjemmene i disse Aar har Vind i Sejlene — ikke en Smule om disse Anstalters Fortrinlighed i og for sig. Ja, var det godtgjort, at der aldrig er bleven ydet Præmier til daarlige eller forfejlede Formaaler, det var noget andet, men dette Bevis skylder Hr. Lazarus endnu. Hvad var der f. Eks. til Hinder for, at et Selskab af Slagsbrødre kunde præmiere hinanden? Men Slagsbrøderhaandværket blev vel ikke derfor bedre?

At „god Betaling i Forbindelse med godt Tilsyn giver gode Resultater,“ anser Hr. L. for en Kendsgerning. Jeg vil dog tillade mig at sætte et Spørgsmaalstegn ved denne „Kendsgerning“, idet jeg hævder, at Opdragelsens Resultater først foreligger, naar Barnet er indrullet i de Voksnes Rækker, og at Plejehjemmene efter den moderne Op-skrift derfor er alt for nye til at kunne op-vise virkelige Resultater.

Siden sidst har Hr. Lazarus opdaget Pligtfølelsen. — Ja, Ære være Pligtfølelsen! Gid den var meget mere almindelig, end den er; men om Omfanget af den faar man saa sine egne Tanker ved f. Eks. at efterse Mulkt-listerne ved de forskellige, paa hvilke de „fortrinlige Husmandshjem“ figurerer, og ikke med de færreste Forsømmelser, alt dette endda, naar der er Tale om Hjemmets egne Børn, hvor meget mere saa de fremmede. At Pligtfølelsen eksisterer, véd jeg; men mon den er bleven til i den sidste Menneskealder? Mon ikke Menneskene i vore salig Bedsteforældres Tid havde lige saa meget af den som Folk nu til Dags? Og dog mærkede man jo den Gang ikke stort til Pligtfølelse over for Plejebørnene. Men hvornaar er da den store Forandring indtraadt? — Ja, det spurgte jeg ogsaa om sidst om end med andre Ord, i Begyndelsen af Stykket; men det har Hr. L. maaske ikke set. Jeg mener nu, at dersom Tidspunktet for denne store Forandring ikke historisk kan paavises, saa er det, fordi den desværre ikke er indtraadt endnu.

Hr. Lazarus's Bemærkning om „Opdragelse i Storflok“ og „Personlighedernes Udvikling“ skænker jeg ham; om dette har jeg nemlig ikke skrevet en Stavelse.

Hr. L. er aabenbart forundret over, at jeg anbefaler Børnehjemmene, medens jeg selv foretrak at danne et Plejehjem. Mon der dog ikke kunde være mange Grunde til det?

Men hvad er det da, der ligger Hr. Lazarus og mig imellem? — Efter hvad jeg